HEATED RIVALRY

forró viszály

„Ez az a könyv, ami berántott a hokirománcok világába.”
– Weekend Edition, *NPR*

fine selection

RACHEL REID

RACHEL REID

HEATED RIVALRY

forró viszály

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

PROLÓGUS

Montreal, 2016. október

Shane Hollander még soha életében nem járt ilyen közel ahhoz, hogy összeomoljon.

Végigszenvedett két harmadot és további húsz percet élete legfrusztrálóbb hokimeccséből. Dicsőséges győzelmet kellene aratniuk a Montreal Voyageurs legfőbb riválisa, a Boston Bears ellen, legalábbis ez volt a terv. Ehhez képest megalázóan alakult a meccs, és a Boston 4–1-re vezetett alig nyolc perccel a vége előtt. Shane legalább öt fantasztikus lövéshelyzetet hagyott ki, olyanokat, amiket soha nem szokott. És most mégis. A Medvék pedig minden lehetőséget megragadtak, amit csak a Voyageurs hibái kínáltak.

Volt egy ember, aki különösen jól ragadta meg a lehetőségeket. Az az ember, akit most a legjobban gyűlöltek Montrealban. Ilja Rozanov.

Montreal és Boston NHL-csapatai között közel egy évszázada tart a rivalizálás, és az elmúlt hat szezonban arcot is kapott az ellenségeskedés Hollander és Rozanov személyében. Az egymással

szembeni gyűlöletük még a lelátó legtávolabbi, legolcsóbb helyéről is látszott.

Hollander odasiklott a bedobókörhöz, és éppen Rozanovval együtt várta, hogy a bíró bedobja a korongot az orosz játékos gólja után. Ez már a második volt a meccsen.

– Jó az este? – vigyorgott Rozanov, zöldesbarna szeme csillogott, mint mindig, amikor bunkózott valakivel.

– Kapd be! – mordult rá Hollander.

– Még összejöhet a mesterhármas – merengett Rozanov alig érthető angolsággal az erős akcentusa és a fogvédője miatt. – Most csináljam, vagy várjak utolsó pillanatig? Úgy izgalmasabb, igen?

Hollander ráharapott a saját fogvédőjére válasz helyett.

– Pofa be, Rozanov! – szólt közbe a bíró. – Utolsó figyelmeztetés.

Rozanov erre elhallgatott, de talált egy még hatékonyabb eszközt, hogy Hollander agyára menjen. Kacsintott egyet.

Aztán meg megnyerte a bedobást.

– Bassza meg! – vágta a falhoz az ütőjét Jean-Jacques Boiziau, a Voyageurs hatalmas, haiti–kanadai védője az öltözőben.

– J.J., elég – szólt rá Shane, de valódi él nélkül. Odafordult az öltözőszekrényéhez, hogy világossá tegye, mennyire nincs kedve egy veszekedéshez, de még csak kisebb vitához sem.

Hayden Pike, a támadósor balszélső tagja, egyben Shane legjobb barátja is mellettük ült a padon, mint mindig.

– Jól vagy? – kérdezte csendesen.

– Hát persze – vágta rá Shane, és nekidöntötte a fejét a hűvös falnak, majd lehunyta a szemét.

Az, hogy a Montreal rajongói szenvedélyesen szurkolnak, enyhe kifejezés. Az egész város nevetséges szinten imádta a Voyageurs-t.

Az ő arénájuk volt az egyik legkeményebb helyszín a többi NHL-tagnak, mert nemcsak a liga legjobb csapatával kellett szembenézniük, hanem a leghangosabb szurkolókkal is. És ugyanezek a szurkolók simán tudatták azt is a szeretett csapatukkal, hogyha csalódottnak érezték magukat.

De az olyan estéken, mint a mai, amikor a Montreal rajongói tényleg összeomlottak, néma csend uralta az arénát. És Shane Hollander gyűlölte ezt a csendet.

– Tudod, mi tetszene nagyon? – szólalt meg Hayden. – Ismered *A bűn éjszakáját*? Tudod, az a film, amiben egyetlen éjszakán megszeghetsz bármilyen törvényt következmények nélkül.

– Hallottam róla – felelt Shane.

– Öcsém, ha ez tényleg megtörténne, én aztán rohadtul megölném Rozanovot.

Shane felnevetett. Egyet kellett értenie, attól legalább egy kicsit jobb kedvre derülne, ha beverné az öntelt orosz képét.

Az edzőjük ekkor lépett be a helyiségbe. Figyelemre méltóan nyugodtan adott hangot a csalódottságának. Még csak a szezon elején jártak, végül is ez volt az első mérkőzés Bostonnal. Eddig a legtöbb meccs jól ment, szóval most hibáztak, de majd összeszedik magukat.

Ezután következett a sajtó. Abban a pillanatban Shane egy falka kiéhezett farkassal is szívesebben nézett volna szembe, de tudta, hogy lehetetlen elkerülni a riportereket. Mindig beszélni akartak vele, minden egyes meccs után, de akkor különösen, ha Rozanov ellen játszott.

Lehúzta az izzadságtól nyirkos melegítőt, hogy a kamera előtt látszódjon a CCM márkájú sportfelsője. Pontosan, ahogy a szponzori szerződés előírta.

Rögtön a kamerák, reflektorok és mikrofonok félkörében találta magát.

– Sziasztok! – kezdte fáradtan.

Érkeztek az unalmas kérdések, Shane meg elmondta az unalmas válaszait. Mégis mit kellett volna mondania? Vesztettek. Ez itt egy hokimeccs, ahol az egyik fél veszíteni szokott, és most éppen rájuk került a sor.

– Érdekel, hogy Rozanov mit mondott rólad? – dobta be az egyik riporter ragyogva.

– Nyilván valami nagyon kedveset.

– Azt mondta, hogy bárcsak játszottál volna ma este.

Az újságírók várakozón hallgattak.

Shane felhorkantott, és megcsóválta a fejét.

– Hát, három hét, és Bostonban játszunk. Mondd meg neki, hogy *azt a meccset* ki nem hagynám.

A riporterek felnevettek, láthatóan örültek, hogy megkapták a szokásos Hollander vs. Rozanov összecsapásukat.

Egy órával, egy zuhannyal és egy átöltözéssel később Shane végre egyedül vezetett haza. Nem a Westmountban lévő lakásába tartott, hanem abba, amiről senki sem tudott.

Néhány estét töltött mindösszesen az év során a plateau-i társasházban. Akkor ment oda, ha azt akarta, hogy biztosan békén hagyják.

Megállt a háromemeletes épület mögötti apró parkolóban. A hátsó kapun ment be, csendesen sietett fel a legfelső emeletre. Tudta, hogy a ház lakatlan, ugyanis ő vette meg az egész épületet. A földszintet egy elit, konyhai eszközöket kínáló üzlet bérelte, ami már órákkal ezelőtt bezárt.

A legfelső emeleten a lakás úgy nézett ki, mint amit egy profi rendezett be bemutatóhelyszínnek – mivel az is volt. Tulajdonképpen arra szolgált, hogy ez alapján lehessen eladni ezt és az alatta lévő lakásokat is. Már ha Shane el akarta volna adni. Persze akarta,

legalábbis ezt mondogatta magának, hogy majd megteszi. Hamarosan.

Három éve mondogatta.

Odasétált a makulátlan, rozsdamentes acél borítású hűtőhöz, ami mindössze öt üveg sört rejtett, és kivett egyet. Lecsavarta a kupakját, és levetette magát a fekete bőrkanapéra a nappaliban.

Csendben ült, és nagyon próbált nem foglalkozni azzal, hogy görcsöl a gyomra, mint általában az ilyen estéken. Gyorsan ledöntötte a sört, abban bízott, hogy az alkohol majd csökkenti a csalódottságát. Valahogy tompítania kellett az undort, amit a saját gyengesége keltett benne, mert abban biztos lehetett, hogy változtatni nem fog rajta. Hiszen már hat éve képtelen rá.

Csaknem negyven perc telt el, mire kopogtattak. Shane lényegében meg is győzte magát addigra, hogy jobb lenne lelépni. Befejezni ezt a hülyeséget. De szokás szerint nem tette meg. És ha órákkal később kopognak, Shane jó eséllyel akkor is ott várt volna a kanapén.

Kinyitotta az ajtót.

– Mégis mi a fasz tartott ennyi ideig? – mordult fel.

– Ünnepeltünk. Nagy győzelem, tudod.

Shane hátralépett, hogy utat adjon a magas, vigyorgó orosznak.

– Otthagytam őket, amilyen hamar csak tudtam – mondta Rozanov valamivel kevésbé gúnyosan. – De nem akartam túlzott figyelmet, igen?

– Nyilván. – Ez volt az utolsó szó, ami elhagyta Shane száját, mielőtt Rozanov lecsapott volna rá.

Shane megmarkolta az orosz bőrkabátját, és közelebb húzta magához, hogy éhesen csókolhassa.

– Mennyi időd van? – hadarta, amikor elszakadtak egymástól, és levegőhöz jutott.

– Talán két óra…

– Baszki! – Shane újra éhesen és türelmetlenül csókolta meg a férfit. Istenem, annyira szüksége volt erre! Erre a rettenetes, elcseszett dologra.

– Olyan az ízed, mint a söré – mondta Rozanov.

– A tiéd meg, mint azé a szörnyű rágóé.

– De nem dohányzom!

– Jaj, fogd be…!

Egymásnak estek, és terelgették a másikat a hálószoba felé, ahol Shane keményen a falnak lökte Rozanovot, és így csókolta tovább. Megérezte a riválisa ismerős ízét, és ő maga is végigfuttatta a nyelvét a férfi fogain, amiket csak az ég tudja, hányszor kellett már rendbe hozni és pótolni.

Nagy tervei voltak ma estére, de nem maradt idő a nagy tervekre. Rozanov megragadta, és lenyomta az ágyra, Shane pedig onnan figyelte, ahogy a földre dobja a kabátját, majd a pólóját is. Az aranylánc a nyakában lógott, a csillogó kereszt ferdén simult a bal kulcscsontjára, a híres (és tökre nevetséges) vicsorgó grizzlytetoválás felett. („Oroszország miatt csináltattam! Bőven azelőtt, hogy a Medvékhez kerültem!") Ezen majd később poénkodik egyet. Abban a pillanatban csak arra volt képes, hogy bámulja, ahogy Rozanov vetkőzik, majd kissé megkésve eszébe jusson, hogy neki sem ártana megválni a ruháitól.

Rozanov rávetette magát, és csókolni kezdte, amint mindketten meztelenek lettek, és közben rámarkolt Shane máris kínosan kemény farkára. Ő meg felé lökött, és ostoba, szükség hajtotta nyögés szakadt ki belőle.

– Ne aggódj, Hollander – lehelte Rozanov a fülébe –, megbaszlak, éppen ahogy szeretnéd, igen?

– Igen – nyögte Shane egyszerre megkönnyebbülten, de közben szégyenkezve is.

Rozanov lefelé haladt a testén, csókolta, szívogatta, megnyalta, és végre eljutott a farkáig. Nem játszadozott tovább, a szájába vette, és Shane hálát adott, amiért nincs senki más az épületben, mert a nyögései visszhangzottak a gyéren berendezett szobában.

Felkönyökölt, és bámulta Rozanovot, habár egy kis része szeretett volna lehunyt szemmel feküdni, és arról fantáziálni, hogy valaki más műveli ezt vele. Bárki, csak ne Ilja Rozanov okozzon ekkora örömet. De valójában nagyon is nézni akarta, ahogy éppen ő teszi.

Rozanov egyébként is lenyűgözően festett. Zöldesbarna szem, sötét szemöldök és világosbarna, göndör haj, ami mindig kócosan hullott a homlokába. Erős állkapcsát és állát borosta borította, lusta, ferde mosolyra húzódott a szája, elővillantak valószínűtlenül fehér fogai.

Az orrán látszott, hogy nem egyszer tört már el, de ez csak még férfiasabbá tette, a bőre meg aranylóan ragyogott, ami teljesen igazságtalan, elvégre orosz származásúként Bostonban élt.

Shane annyira rohadtul gyűlölte ezt a pasit. De Rozanov meglehetősen jól szopott, és valami fura okból kifolyólag szívesen tette.

Shane gyűlölte ezt az egészet köztük, mégis elkövetett mindent, hogy megőrizze, és tudta, hogy ez így is marad, amíg Rozanov akarja. Márpedig ilyen életmód mellett ez nem ment könnyen. Valószínűleg hét éve, amikor elkezdődött, még egyikük sem gondolta volna, hogy mivé növi ki majd magát az életük és a rivalizálásuk. Valószínűleg akkor kellett volna leállni. Csak éppen amennyire helytelennek tűnt, éppen annyira megnyugtató is volt ez az egész. Otthonos. És biztonságos – már amennyire az ilyesmi számukra biztonságos lehet.

Ennyi.

Rozanov tehetséges szája tovább mozgott Shane farkán, miközben ő odagurította hozzá az éjjeliszekrényről a síkosítót. Rozanov

pillanatnyi megtorpanás nélkül kapta el, nyomott belőle az ujjaira, és elkezdett dolgozni Shane fenekén is.

Shane sosem kedvelte ezt a részt, mert ilyenkor érezte magát a leginkább sebezhetőnek. Amikor együtt voltak, végig azt gondolta, hogy gyenge és nevetséges, de olyankor vált a legerősebbé ez a benyomás, amikor Rozanov ujja a testébe siklott. Éppen ezért általában elég sokáig is tartott az előkészítés.

Maga Rozanov viszont mindig nagyon magabiztosnak tűnt ilyenkor. Jó volt ebben, és tudta is, hogy az. Kiengedte egy kicsit a szájából Shane farkát, és végignyalta a makkját, amitől élvezet futott szét Shane egész testében.

– Lazíts, oké? Nincs sok idő, de van elég.

Shane mély lélegzetet vett, és lassan fújta ki. A jégen vagy a tévéinterjúkban gyűlölte ezt a hangot, mert Rozanov ott gúnyos, durva hangsúllyal szólt be neki. De itt, az ágyban gyengéd és türelmes lett, az akcentusa ellágyította a kemény angol szavakat.

Így hát Shane ellazult, Rozanov pedig előkészítette, és csókokkal szórta tele a belső combját. Amikor eljött az ideje, egyetlen szó nélkül nyújtotta át az óvszert, aztán megfordult, és négykézláb helyezkedett. Nem bírt ránézni Rozanovra, ezen a napon semmiképp sem. A megalázó vereség után szó sem lehetett róla.

Úgy tűnt, hogy az orosz érti a helyzetet. Gyengéden hatolt a testébe, pedig korábban nem egyszer tette keményen a magáévá. Most viszont lassan, megfontoltan mozdult, erős kézzel tartotta Shane csípőjét és derekát, amíg mélyre csúszott. A hüvelykujja még gyengéden végig is cirógatta Shane hátát.

– Tessék. Ezt akartad…

– Igen.

Tényleg ezt akarta. Állandóan akarta.

Rozanov mozogni kezdett, és Shane felnyögött. Sosem kellett sok idő, hogy feladja, és nyögdécselni, lihegni meg könyörögni kezdjen.

– Baszki, Hollander, ezt aztán szereted!

Válaszul Shane biztosan céklavörös lett, de ettől még nem tagadhatta az igazságot.

Ha nem tudta volna biztosan, hogy kettejükön kívül senki sincs az épületben, aggódott volna amiatt, hogy hangos szex közben. De itt biztonságban érezte magát, úgyhogy nem óvatoskodott. Minden egyes lökésnél felnyögött, és valószínűleg Rozanov neve is elhangzott párszor.

Szóval Shane *rohadtul* remélte, hogy tényleg nem hallják meg őket.

Aztán az orosz előrenyúlt, és síkosítós kézzel megragadta a farkát. Shane már annyira kívánta az orgazmust, hogy elkezdett keményen belemozdulni a lökésekbe. Ilyenkor pontosan tudta, miért nem állítja le ezt az egészet. Egyszerűen túl jólesett.

– Elmész a kedvemért, Hollander?

De el ám! Meg is tette. A matracba öklözött, káromkodott, és alaposan összekente Rozanov kezét.

Az orosz ütemet váltott, amitől Shane-ben felerősödött a gyönyör utórezgése. Már éppen kezdett túl sok lenni, amikor Rozanov megdermedt, felnyögött és pulzálva elélvezett benne.

Később egymás mellett hevertek az ágyon, és Shane-t átjárta a szokásos, szex utáni szégyen és bűntudat.

– Na, legalább egy győzelmed lett ma – jegyezte meg Rozanov.

– Istenem, kapd be!

Shane már majdnem meglökte az oroszt, de ő megragadta a csuklóját, és odahúzta magához, így most Shane rajta feküdt, és úgy nézett le rá. A játékos mosoly lassan leolvadt Rozanov arcáról, ahogy

egymásba kulcsolódott a tekintetük, és Shane hirtelen nem kapott levegőt.

– Látom, a hülye tetkótól még nem szabadultál meg – mondta gyorsan, hogy ne azzal foglalkozzon, ami éppen közöttük történik.

– Ó, hiányoztál neki – felelt Rozanov. Már megint gúnyosan vigyorgott.

Shane horkantott egyet.

– De igazán – folytatta Rozanov. – Gyere, csókold meg!

Shane forgatta a szemét, de odahajolt Rozanov mellkasához. Csakhogy nem az ajkát érintette a tetováláshoz, hanem a fogai közé vette a férfi mellbimbóját, és finoman megrántotta.

– Baszki! – kapott Rozanov levegő után.

Shane most a nyelvével simította végig az érzékeny mellbimbót – ez egyszerre volt bocsánatkérés, no meg még egy kis izgatás. Rozanov a hajába markolt, és odahúzta az ajkához. Hosszan, sőt, furcsán gyengéden csókolóztak, aztán Shane felpillantott, és az orosz már megint túl komolyan nézett rá. Beletúrt Shane hajába, ő meg nagyot nyelt a mozdulatra. Átjárta a félelem, és nagyon remélte, hogy sikerül elrejtenie.

– Gyönyörű vagy – mondta Rozanov váratlanul. Tényként közölte.

Shane nemigen tudta, mit kellene most tennie. Nem szoktak *beszélni,* pláne nem ilyen hangon.

– A liga Legszexibb Férfija, legalábbis a *Cosmopolitan* szerint – viccelődött. Mert ehhez volt szokva, hogy vagy viccelődnek, vagy beszólogatnak egymásnak.

– Azok idióták – törte meg Rozanov a varázst. – Engem ötödik helyre tettek. Ötödik!

– Egész kedves.

Rozanov átfordította magukat, és a matracba nyomta Shane-t, aki felnevetett.

– Mennem kell – közölte végül az orosz, és úgy tűnt, eléggé bánja a dolgot. – Először a fürdőbe, de aztán vissza a hotelbe.

– Tudom.

Együtt zuhanyoztak, és Shane térdre ereszkedett, mert képtelen volt lemondani Rozanov ízéről. A férfi egyetértően mormogott, Shane fölé magasodott a tágas zuhanyfülkében. Esőként permetezte őket a víz, Rozanov erős kézzel ragadta meg Shane fejét, hosszú ujjai a nedves tincsek közé bújtak. Találkozott a tekintetük, és az orosz természetesen megint azzal az idegesítő félmosollyal nézett le rá, úgyhogy Shane sietve le is hunyta a szemét, de attól még tele volt a szája, és megalázó módon kezdett ettől felizgulni.

Éppen elég baj, hogy annyira szerette, ha megdugják, meg azt is, ha szophat. Erre éppen ezzel a rohadékkal kell csinálnia? Ráadásul abban a néhány esetben, amikor nem vele csinálta, mindig valamiféle hiányérzete támadt…

Szóval talán nem csak azért nem zárta le, mert kényelmes volt. Talán más is lehetett emögött, de erre egyáltalán nem akart gondolni.

A csúcsra juttatta Rozanovot, és az utolsó pillanatban kiengedte a szájából, hogy a férfi az ajkára, az állára és a nyakára élvezzen. Aztán a víz le is mosta róla a nyomokat, és Shane a falhoz dőlve ült a zuhanyfülkében. Felhúzta a térdét, és a tenyerébe temette az arcát, Rozanov pedig motyogott még valamit oroszul.

– Basszus… – Rozanov ott állt vele szemben, és a víz alá tartotta az arcát. – Gyakoroltad ezt, Hollander?

– Nem – mordult fel Shane.

– Nem? Nekem tartogattad?

Shane nem felelt, ami lényegében beismerésnek számított.

– Fel kellene szedned valakit – nevetett Rozanov. – Várni rá, hogy néhány havonta gyorsan megdugjanak, nem tesz jót az egészségnek.

– Nem várok erre! – vágta rá Shane.

Ha úgy nézzük, nem hazudott. Nyilván nem volt teljesen heteró, de azért nem taszították a nők, csak a szex nem jött be velük annyira, mint a férfiakkal.

Különösen egy konkrét férfival.

Csak hát nőkkel lefeküdni egyszerű, biztonságos és főleg könnyen megvalósítható. És esetleg, ha elég kitartóan próbálkozik, találkozhat eggyel, akivel egyetlen esténél több időt akar eltölteni. Akkor talán lenne oka véget vetni ennek az… akárminek, ami közöttük történik.

Rozanov elzárta a vizet, és felhúzta Shane-t a földről. Ott álltak egymással szemben, Shane figyelte, ahogy a víz a férfi hajából a vállára csepeg, és végiggördül a testén, egészen a köldökéig.

Rozanov megérintette az arcát, kicsit hátradöntötte a fejét, szeretettel nézett rá, elmosolyodott, aztán megcsókolta.

– Elrontottalak – állapította meg, amikor elengedték egymást. – Senki más nem lesz elég jó neked.

– Kapd be!

– Micsoda mocskos nyelv…

– Ki ne mondd!

– Jobban szeretem, ha rajtam játszik…

– Baszódj meg, Rozanov! – Shane a falhoz lökte az oroszt, és durván csókolta meg.

Folyton ez ment. Káromkodtak, keménykedtek, küzdöttek, aztán valamelyikük megadta magát, és mindketten megkapták azt, amire vágytak.

– Tényleg mennem kell – harapdálta végig Rozanov az állát.

– Tudom.

– Sajnálom.

– Mit? Engem aztán nem érdekel. Amúgy is végeztünk már, nem?

Rozanov elengedte, és töprengőn nézte kicsit.

– Gondolom, végeztünk.

Kimentek a fürdőből, és sietve öltöztek fel. Shane bedobta a mosógépbe az ágytakarót, mert biztosra akart menni, hogy érintetlenül hagyja ott a lakást.

– Három hét akkor – állt meg Rozanov indulásra készen az ajtóban.

– Ja.

Az orosz biccentett, és Shane már azt hitte, menni fog, amikor elvigyorodott.

– Miattam volt? – kérdezte.

– Micsoda?

– Én tereltem el a figyelmedet ma este? A jégen.

Kellett egy pillanat, hogy Shane-nek leessen a dolog.

– Kapd be!

Rozanov vigyora kiszélesedett.

– Nem ment a játék, mert végig a farkamra gondoltál, mi?

– Viszlát, Rozanov!

Az orosz csókot dobott neki, majd lelépett. Shane-t átjárta a düh, de furcsa módon a megkönnyebbülés is. Valahogy jól jött ez a kis emlékeztető, hogy igazából nem bírják egymást.

Elővett egy újabb sört, és letelepedett a kanapéra, amíg a mosógép dolgozott. Későre járt, teljesen kimerült, de kizártnak tartotta, hogy itt aludjon. Inkább beszélnie kellene az ingatlanossal, hogy dobják piacra az épületet.

Ezt itt eladja, és ott marad a kibaszott hotelszobában, amikor Bostonban játszanak, nem lopózik ki Rozanov lakásába. Véget vet ennek, és továbblép végre.

Csak éppen, miközben ezt tervezgette, újra meg újra végighúzta az ujját a száján. Még mindig bizsergett Rozanov ajkának érintésétől.

Tudta, hogy teljesen értelmetlen azt tervezgetni, hogyan fog véget vetni ennek az egésznek. Amíg lehetősége lesz rá, addig nem mond nemet. Soha.

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

Regina, 2008. december

Ilja Rozanov csípős hidegben vágott át a hotel parkolóján, egészen a csapat buszáig. Most járt először Észak-Amerikában – mint a legtöbben a társai közül. Azt hitte, nagyobb hatással lesz rá, de hát valljuk be, a kanadai Saskatchewan nem éppen New York. Lényegében semmi más nem várt itt rájuk, csak hideg és hoki, és ez a két dolog az oroszoknak nagyon is ismerős.

Két nappal jártak karácsony előtt, de ez az időszak a legjobb tini hokisok számára a junior-jégkorongvilágbajnokságot jelentette, Ilja számára pedig azt, hogy végre személyesen is láthatja Shane Hollandert.

Mindenütt a tizenhét éves, kanadai csodagyerekről beszéltek, és Iljának lassan már a neve említésére is felfordult a gyomra. Csakhogy még Moszkva sem volt elég távol ahhoz, hogy megússza ezt a felhajtást. Ő meg Hollander egyaránt bejutott a júniusi NHL-draftra, ahol a csapatok kiválogatták és leigazolták a játékosokat. Mindenki arra számított, hogy övék lesz az első két hely. Hogy

melyikük lesz az első, és melyik a második? Az erre adott válasz azon múlt, hogy éppen kit kérdeztek.

Ami Ilját illeti, neki is megvolt a véleménye.

Még sosem találkozott Shane Hollanderrel, de készen állt, hogy fölé kerekedjen.

Kezdésnek azt tűzte ki célul, hogy Oroszország az ő vezetésével elhalássza Hollanderék elől az aranyérmet, ráadásul itt, a saját hazájukban. Aztán Moszkvában megnyeri majd az orosz bajnokságot. És utána, természetesen, őt fogják elsőnek választani a drafton. Ez most Ilja Rozanov éve lesz. Tizenkét éves kora óta készült arra, hogy 2009-ben kiálljon a világ elé. Egy kis kanadai fiúcska nem fogja ezt meghiúsítani.

Az orosz csapat akkor érkezett meg a csarnokba, amikor a kanadaiak már majdnem végeztek az edzéssel. Ilja és pár csapattársa megállt, hogy megnézzenek néhány gyakorlólövést. Az edzésre használt ruhákra nem írták rá a játékosok nevét, ezért Ilja nem tudta kiszúrni Hollandert, aztán meg rászólt a segédedző, hogy húzzon be az öltözőbe. Elég kevés idő jutott az edzésre.

Amint a gépek megtisztították a jeget, az orosz csapat fel is özönlött rá. Kicsi és szűkös volt a tér, magát a meccset nem is itt tartották, hanem a belvárosban, egy hatalmas jégcsarnokban. Néhány néző figyelte az orosz edzést, jó eséllyel ügynökök, meg persze olyan családtagok, akik velük utaztak, és néhány helyi hokirajongó is.

Úgy az edzés felénél járhattak, amikor Ilja kiszúrt egy srácot a büntetőpadtól nem messze. A kanadai csapat baseballsapkáját és felsőjét viselte. Egy nő meg egy férfi fogta közre, nyilván a szülei. A jégről nem sok esélye volt felismerni, Ilja mégis úgy gondolta, hogy Hollander lehet az. Az anyja valami japán vagy mi. Mintha valahol olvasott volna erről.

– Ha esetleg idefáradnál, Rozanov! – üvöltötték oda neki oroszul a jég túlfeléről. Ilját átjárta a szégyen, amikor odafordult és felfedezte, hogy az egész csapat összegyűlt az edző körül.

Nem tetszett neki, hogy Hollander – már ha tényleg ő az – nézi őket. Na jó, kicsit talán tetszett. Lehet, hogy ez azt jelentette, hogy ideges az összecsapás miatt. Fenyegetve érzi magát.

Nagyon helyes.

Edzés után Ilja kapkodva zuhanyozott és öltözött. Visszasietett a pályához, megállt a plexinél, és végigmérte a lelátót, de Hollander és a szülei már leléptek. Ezúttal a szlovák csapat kezdett a jégen.

Így aztán Ilja vállat vont, vett magának egy kólát az automatából, és eltöprengett, hogy vajon ki tudna-e osonni cigizni egyet, mielőtt vissza kell mennie a buszhoz.

Becipzározta az „Oroszország" feliratú kabátját, és kisurrant az oldalsó ajtón. Rohadt hideg volt odakint, ezért hozzásimult az épület téglafalához, a kabátzsebébe rejtette az italt, és előkotorta a cigit és a gyújtót.

– Odébb szabad csak dohányozni – szólalt meg egy hang mellette. Iljának kellett pár pillanat, hogy egyáltalán dekódolja az angol mondatot.

Odafordult, és most minden kétséget kizáróan Shane Hollandert látta maga előtt.

Nagyon jellegzetesen nézett ki, mert néhány vonását egyértelműen az anyjától örökölte – a koromfekete haját és a sötét szemét is –, de látszott rajta az apja átlagos, nyugatias kinézete is. Ami pedig igazán feltűnt Iljának, az a sima, hibátlan, barnás bőrét pettyező néhány szeplő volt az orrán és az arccsontján.

– Mi? – kérdezte Ilja. Még ez az egyetlen szó is tök bénán hangzott az akcentusával.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

– A dohányzásra kijelölt terület ott található – mutatott Hollander a parkoló távolabbi sarkára, rögtön egy hóbucka mellett. Az a hely baromi szelesnek látszott.

Ilja kényelmesebben elhelyezkedett a falnál, és rágyújtott. *Be is kaphatja ez az ország.* Éppen elég, hogy bent tilos dohányozni, most akkor üljön ki idekint is a hóba, vagy mi?

– Meglep, hogy dohányzol – folytatta Hollander.

– Oké – fújta ki Ilja ráérősen a füstöt.

Kényelmetlen csend telepedett rájuk, aztán Hollander megpróbálta továbblendíteni a társalgást.

– Meg akartalak ismerni – nyújtotta felé a kezét –, Shane Hollander vagyok.

Ilja csak bámulta, aztán azon kapta magát, hogy megrándul az ajka.

– Ja. – A két ajka közé vette a cigit, és kezet rázott Hollanderrel.

– Fantasztikusan játszol – mondta ő.

– Tudom.

Ha Hollander arra számít, hogy viszonozza a dicséretet, itt szobrozhat akár az idők végezetéig.

Mivel Ilja egyre csak hallgatott, a kanadai témát váltott:

– A szüleid is eljöttek?

– Nem.

– Ó! Nem lehet könnyű nélkülük karácsonyozni, meg ilyenek.

Kellett egy kis idő, hogy Ilja lefordítsa magában a mondatot.

– Elmegy – mondta végül.

– Jó hideg van, mi? – dugta zsebre Hollander a kezét.

– Ja.

Nekidőltek mindketten a falnak, Ilja hátradöntötte a fejét, és lepillantott Hollanderre, aki vagy tíz centivel lehetett alacsonyabb